

Fjorden, som Torben dengang havde lovsunget med en Varme, der misstemte hende.

»Ja, det ser jo altsammen meget lovende ud. Hvornaar skal I flytte derover?«

»Det veed jeg ikke bestemt. Men til Sommer bliver det da nok. Saa skal du komme over og besøge os. Du ser ud, som om du til den Tid kan have godt af at komme lidt paa Græs og samle Kræfter til en stor Begivenhed. Tager jeg vel fejl i det?«

Jytte overhørte Spørgsmaalet og gav sig til at tale om andre Ting. Hun fortalte lidt om den Selskabelighed, hun var bleven tvunget ud i den sidste Tid, og spurgte derpaa, om de ikke skulde gaa ind og se til Børnene.

En halv Time efter tog hun bort.

Under den lange Kørsel ind til Byen med Sporvognen sad hun mest med lukkede Øjne. Hun følte en Lede ved sig selv, saa det sortnede for hende. Det var saa latterlig vanvittigt at maatte tilstaa, at hun var skinsyg paa Meta. Skønt det aldrig havde staaet hende klarere end nu, at det var Karsten, hun elskede, selv i de Øjeblikke, da han nedværdigede hende, kom der al Slags ondt og lavt op i hende, naar hun tænkte paa, at Meta for Fremtiden skulde kalde Favsingholm for sit Hjem, at Dihmer skulde blive hendes daglige Omgangsfælle, som han i sin Tid havde været hendes, at han maaske